ISSN 0132-4462.
№ 6 2004
ЧЕРВЕНЬ

перець

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

Василь ФЛЬОРКО

Євген ХУДАЄВ

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Дітки! Ось на цьому горщику у вашому віці сидів і мріяв про майбутнє наш шановний Вован Вованович.

ІРОНІЗМИ

◆ *П'яний гусак свині товариш.*

◆ *Ведмежі послуги частіше надають осли.*

◆ *За задоволення треба платити, за великі – розплачуватись...*

Володимир ШЕСТАКОВ.
м. Кременчук.

◆ *Дилема: жити чесно чи зайнятися бізнесом?*

Василь УДОВИЧЕНКО.

◆ *Наше гасло дня: увечері стане світліше.*

Володимир КУЗЕМКО.
м. Дніпропетровськ.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

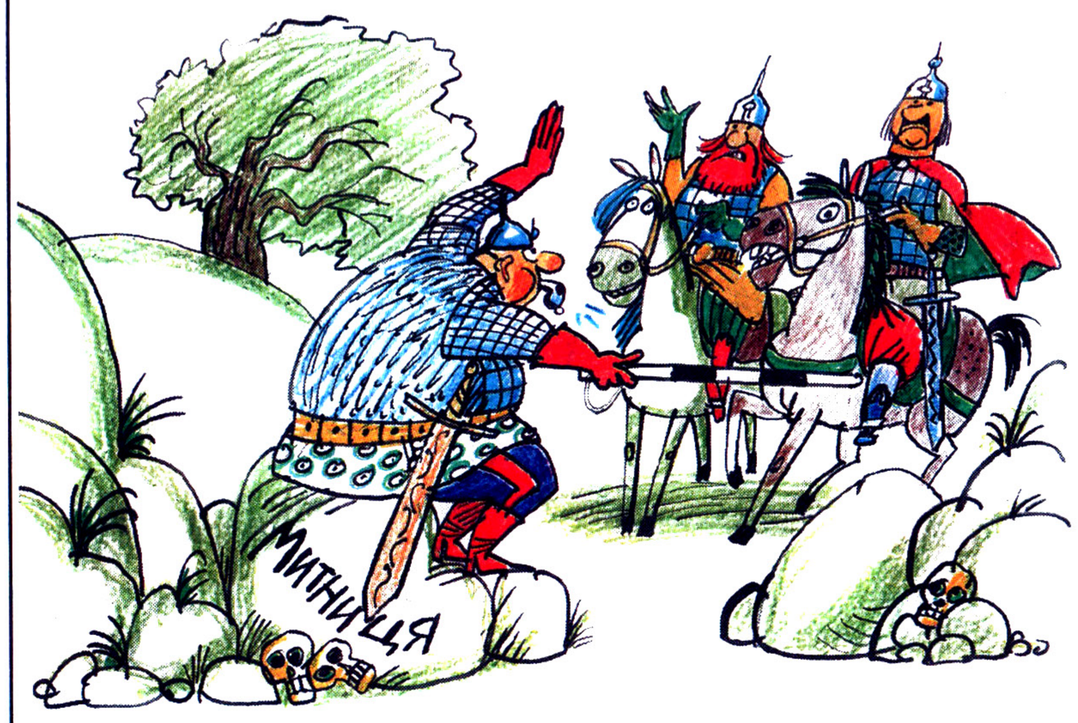

— Тут проскочити не вдасться: Соловей-Розбійник сьогодні чергує.

Іван САВЛЮК

ІАП
ІНФОРМАЦІЙНЕ АГЕНТСТВО «ПЕРЦЯ»

А ТАКИ ПОДЕШЕВШАВ

Після того, як уряд досягнув домовленості з керівниками нафтових компаній про те, що роздрібна ціна на бензин буде знижена, пальне і справді подешевшало. Наприклад, А-95 на окремих бензозаправках м. Києва уже коштував не 3 грн. 30 коп., а 3 грн. 27 коп.

ЗАПОРІЗЬКІ ДОЛАРИ

У Запоріжжі правоохоронці затримали групу з п'ятьох осіб, які виготовляли фальшиві 100-доларові купюри. Їх майже неможливо було відрізнити від справжніх. Трохи підвела якість паперу. І все-таки 20 тисяч доларів «майстрам» вдалося збути через сітку реалізаторів. А 12,5 тисяч правоохоронці виявили при обшуку на квартирі, яка слугувала «монетним двором».

НАКУПАЛИСЯ?

Тільки-но розпочався курортний сезон, а одеська обласна санепідемстанція заборонила купатися майже на всіх пляжах міста. Курортники з тривогою поглядають на небо. Оскільки виною забруднення морської води стали затяжні зливи. Міська ж каналізація, як і раніше, продовжує перебувати в такому стані, що неочищені стоки з прибережної території потрапляють до акваторії Чорного моря.

САЛО — НАЦІОНАЛЬНИЙ ПРОДУКТ?

Незабаром сало може й не бути національним продуктом. Колишні комплекси по вирощуванню свиней заростають бур'янами. А надія на селянина, котрий, як сподівалися, і себе салом забезпечить, і ринки ним «завалить», починає згасати. Бо тримати в господарстві порося і взагалі займатися тваринництвом при сьогоднішній ціновій політиці селянину стало невигідно.

Валерій ЧМИРЬОВ

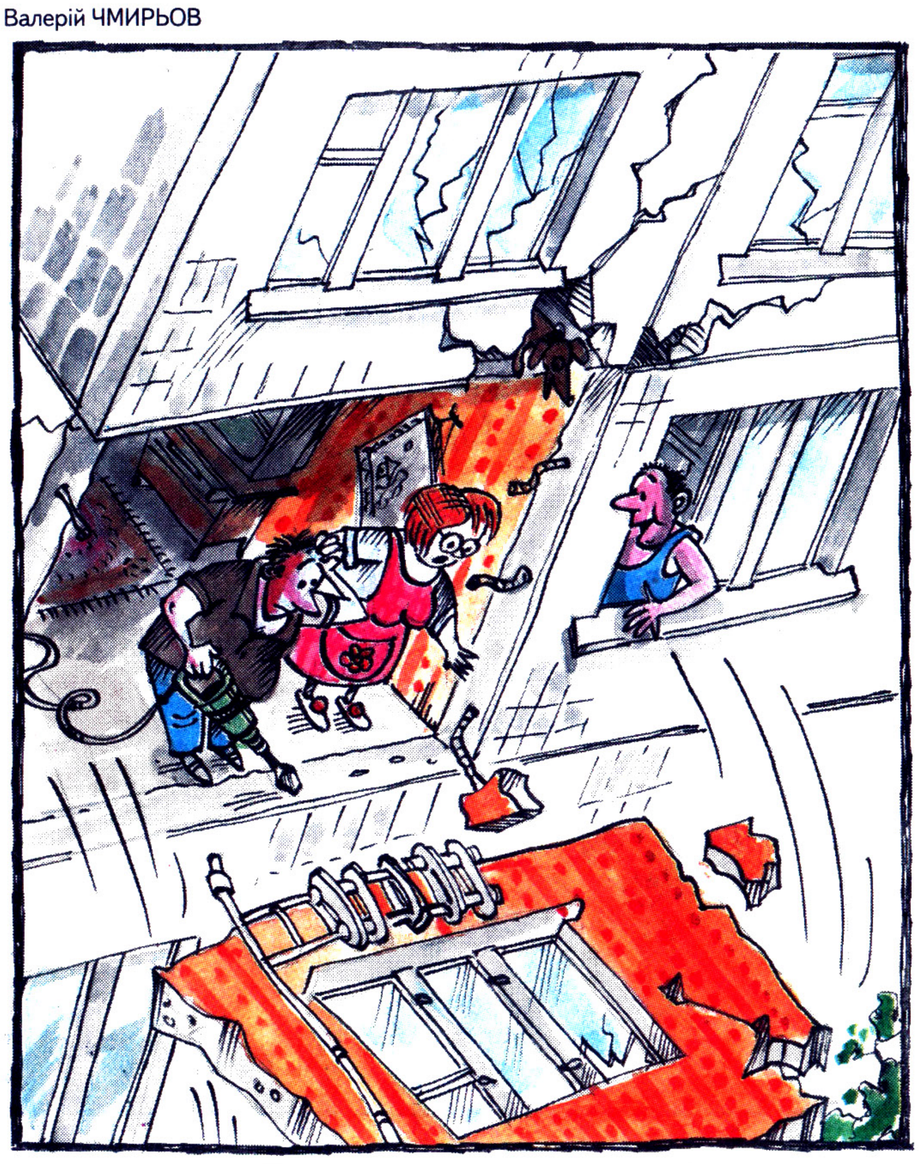

— Петре, а ти маєш дозвіл на перепланування квартири?

САТИРИЧНІ МІНІАТЮРИ

І як тих предків поважати!
Вони ж — як ми:
пили й гуляли,
Й тікали, правда,
аж на Січ.
А нам — близенько:
шасть на піч!

* * *

Не хили похилих,
не хвали немилих,
Не горнись до сірих,
не дрімай при звірах.

Борис СПИСАРЕНКО.
м. Київ.

«ЗАЗЕЛЕНІЛО»

За чиїсь «зелені»,
В спальному районі
Вирубали клени
У зеленій зоні.

Там стоять сьогодні
«Верби» і «Калини» —
Дорогі і модні
Фірми й магазини.

Олександр ТАРАНЕНКО.
м. Дніпропетровськ.

Віктор ПОПОВ

Сергій РЯБОКОНЬ

ПАРЛАМЕНТСЬКІ «ПЕРЛИ»

Давайте ми це питання якось розв'яжемо до прийняття відповідних важливих, відповідальних рішень.

❄ ❄ ❄

Якщо і далі буде така процедура, то знову буде розгортатися несправедливий ажіотаж.

❄ ❄ ❄

Якщо ми і далі будемо на цьому стояти, то давайте розійдемося всі і проголосуємо.

❄ ❄ ❄

Тому недоречні хвалебні оди, які ми чуємо сьогодні тут від більшості, які мені нагадують слонів — такі ж великі, але так само легко піддаються на дресирування.

❄ ❄ ❄

Ми вже рік над цим питанням якось ходимо, проходимо і до нього не підходимо.

❄ ❄ ❄

Я виступаю як народний депутат, якого не посилали не в список «єди», нікуди. Так що, будь ласка, не треба мене строїть.

❄ ❄ ❄

Главное для расцвєтанія Украіни і єйо народа не дліна граніци, а дліна мозгов тєх, кто управляєт страной.

Олексій КОХАН

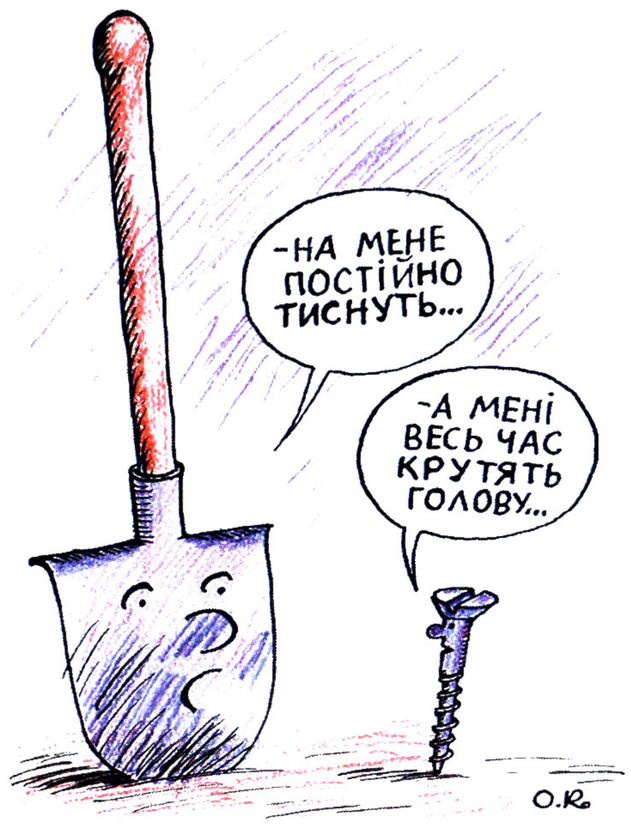

ОПИСКИ-САМОПИСКИ

КАДРИНАЛЬНІ ЗМІНИ.

КИСМЕТИКА.

ГОЛАНТЕРЕЯ.

ЗДОБНОДЕННИЙ.

МАЗАЖИСТ.

АЛЬТРИНАТИВА.

РЕБРОДУКЦІЯ.

СОПЕРМЕН.

ГУМОНІТАРНА ДОПОМОГА.

Григорій СТОРОЖ.

Володимир АДАМОВИЧ

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Ти б, Дездемоно, не сердила Отелло: за хвилину почнеться остання дія!

Георгій МАЙОРЕНКО

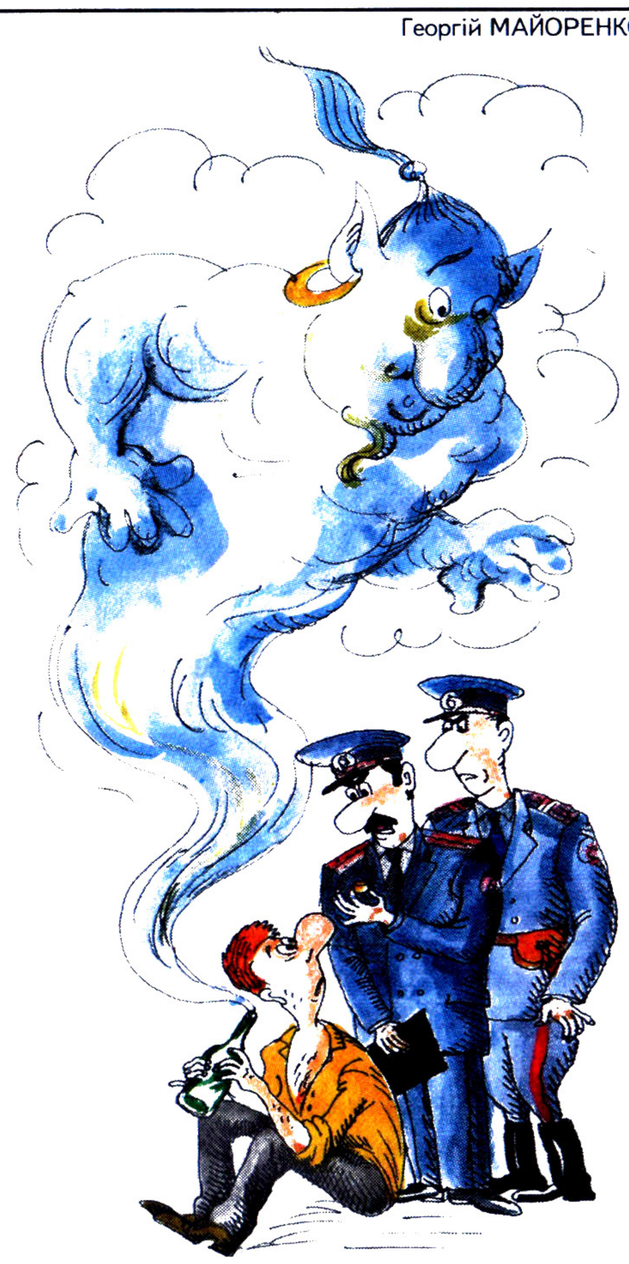

— Так-так... Порушуємо... На пробці нема акцизної марки!

«ПАТРІОТИЧНЕ» ВИХОВАННЯ

Є у місті Лебедині, що на Сумщині, один, видатний на все місто, будинок. На вулиці Першогвардійській, під номером четвертим. Ще з дитинства запам'яталося, як мене, з такими ж, як і я тодішній, водили до нього щонайменше раз на два роки. В часи «глибокого застою» та процедура називалася патріотичним вихованням.

Офіційно будинок іменувався Лебединським краєзнавчим музеєм. У народі ж називали його «Музей Шевченка». Колись тут була садиба Залєських, давніх друзів Тараса Григоровича. Нові хазяї країни самочинно приписали нашого поета до своїх однодумців, отож на фасаді будинку було приладнано мармурову меморіальну дошку, і з викарбуваного на ній напису кожен міг — та й нині може! — дізнатися, що тут у 1859 році жив Т. Г. Шевченко; що він не тільки поет, а ще й революціонер-демократ. Ну, а раз це місце так гарно з революцією та демократією поєднувалося, то його належало шанувати!

Ми й шанували... Та й чого б це не шанувати?! Шевченко ж — це наш, із дитинства рідний і зрозумілий, як і саме рідне слово!..

Так склалося, що значно більшу частину свого дотеперішнього свідомого життя я провів далеко від рідної домівки. Приїздив сюди лише у відпустки. Але й у ті короткі відвідини знаходив годинку, щоб зазирнути у «Шевченківський музей». В один із таких приїздів розповіли мені друзі, із якою помпою на початку 90-х років було встановлено біля музею каменюку і проголошено, що тут буде споруджено величний меморіал на честь Кобзаря. Пам'ятаю — промайнула думка: «Ага! Дивись, і хатину підремонтують!»

Та от повернувся я в Лебедин — знову живу тут. Але в меморіалі ще не був, і у «Музей Шевченка» не навідуюсь... Там, де мав красуватися гучно пообіцяний меморіал, красується бур'ян; краєзнавчий музей перемістили в інше приміщення і він, забравши з собою все, що тільки здужав забрати, тихенько там животіє, а єдиний будинок, який пам'ятає перебування Кобзаря на Лебединщині, стоїть із облупленими стінами, побитими шибками, забитими дошками вікнами і тихенько трухлявіє. Адміністрація ж міського Будинку культури, під владною рукою якої знаходиться будинок «Садиба Залєських», не додумалася ні до чого іншого, як давати в місцевій газеті об'яви про здачу будівлі під склад або офіс.

Що ж ми робимо, людоньки!!!

Врешті, якщо хоча б трохи подумати, то виходить, що робиться неябиякої — навіть державної! — ваги справа: на прикладі отакої своєї «шаноби» до пам'яті Великого Українця влада виховує будівників держави української... То-то ладних «патріотів», то-то ревних «шанувальників» усього нашого можемо мати, не перед сном кажучи, од такого виховання!..

Я довго мовчав. Думав, що хоча б на 190-ту річницю від дня народження Шевченка додумаються наші рідні «народні обранці» дати розпорядження бодай навколо меморіальної дошки стіну підбілити. Та де там!

У владних колах тепер модно вести балачки про брак коштів у бюджеті. В даному разі я на це так скажу. Навіть якщо в Лебедині залишилося і 20 тисяч населення, то невже ми ще й духовно так уже зубожіли, що не скинемося по гривні на порятунок «музею Шевченка»?! І невже цих коштів не вистачить, щоб хоча б повставляти шибки у вікна сплюндрованого будинку?

Так ніхто ж цим не цікавився, ніхто у людей не питав.

О. ЄВТУШЕНКО.

м. Лебедин.

Байкографія Павла Глазового

ЗЛАЧНЕ МІСЦЕ

Воєводою ведмедя у гаю обрали. Дали шапку, яку носять лише генерали. Притаскали телевізор просто до барлогу, на стіл скатерть постелили, килим — на підлогу. Поставили білу ванну, срібний умивальник. Притягли колоду меду, щоб смоктав начальник. І тепер якщо хтонебудь в лісі тільки писне, ведмедяра — хап за шкіру й до пенька притисне. — А! — лютує. — Зазіхаєш на мою посаду? Хочеш мед у мене вкрасти? Я тобі украду! Давить, чавить підозрілих клятий воєвода,— не посади йому шкода, дорога колода.

ГОРЛОДЕРСТВО

Лев ішов із полювання в пізню вже добу. Раптом збоку щось як гаркне, наче у трубу. Лев здригнувся з переляку: що це за біда? Придивився — із калюжі жаба вигляда. Розчавив її і мовив:

— Наволоч яка! Гидко глянути, а голос — наче у бика.

То ж була таке: горлає, всіх кругом трясе, а придивишся пильніше: жаба — та й усе...

ПИЛЬНІСТЬ

На старість лев охляв, стомився і полювати вже не міг.

В печері темній поселився, на довгу зиму там заліг. Його провідувать ходили шакали, мавпи, крокодили, а він хапав їх, роздирав і з апетитом пожирав. Прийшла й лисиця і знадвору питає лева: — Як діла? — Чого ж це ти,— питає хворий,— мене минати почала? — Та я давно зайти хотіла, але дивуюся сама, що всі сліди ведуть в печеру, а із печери їх нема.

Розумна, бісова кума!

ЕВОЛЮЦІЯ

В зоопарку батька питає хлопчина: — Чи то правда, що від мавпи походить людина? Батько каже: — Правда. Наука доводить, що людина безперечно від мавпи походить. — А чому ж ці мавпи сильно так відстали? Чому людьми досі справжніми не стали?

Батько вуса гладить, весело сміється: — Таке, синку, й людям не всім удається.

ПОДАЧКА

На зборах Моська виступала, сердита, зла, як сатана. Критикувала, викривала свого начальника слона. А слон сказав:

— Підвищіть Моську. Таких підтримувати слід. Ті маслаки, де більше мозку, давайте Мосьці на обід.

Тепер у Моськи більша ставка. Тепер вона уже не гавка.

А звідси загадка така: — Хто краще правду глушить нині,— чи той, хто зразу б'є по спині? Чи той, хто рота затика, смачного кинувши шматка?

ЗГРАЯ

Задумали собаки — було це в давнину — вовкам оголосити безжалісну війну. І зразу ж попросили, щоб грізний вовкодав начальником верховним в поході тому став. А вовкодав сказав їм:

— Нічого це не дасть. Вовки в усьому схожі, у них єдина масть, а серед вас є сірі, і чорні, і рябі. До того ж різні цілі ви ставите собі.

Немає перед вами єдиної мети,— тому я не бажаю до бою вас вести.

Ту братію, де дбає лише про себе всяк, прирівнює ця байка, пробачте, до собак.

ГРИМАСА

Під парканом сів гусак та й гелгекав собі так: — Гел-гел! Гел-гел! Я, звичайно, не орел, але добрий гусак, це підтвердить усяк. А на вулиці кабан чухав спину об паркан. Муха в рило укусила, він крутнув краєчком рила, дошка тріснула тонка і прибила гусака.

Тож і думається: скільки безневинних пропада! Хтось покрутить рилом тільки, а комусь уже біда.

Олексій КОХАН

— Шефе! Ваш рейтинг зростає! Протягом цього тижня анекдотів про вас розповіли вдвічі більше!

Друже Перче!

У нас у Дніпропетровській області проживає 113 довгожителів, котрим уже більше ста років. Серед них 90 жінок і 23 чоловіки. Про багатьох з них я писав у пресі, брав у них інтерв'ю.

І майже всі вони, незважаючи на вік, мають прекрасне почуття гумору. Отже, підтверджується давня істина: «Сміх — це здоров'я!»

Іван МИКОЛЕНКО.
м. Дніпропетровськ.

Олександр МОНАСТИРСЬКИЙ

ФРАЗЕУ

✓ *Думка адвоката: «Наша бере!»... Думка судді: «А наша вже взяла!».*

Леонід КУЛІШ-ЗІНЬКІВ.

✓ *Не зрозуміло, за що карати отих, хто відмиває брудні гроші. Адже ж наші гаманці будуть чистішими!*

Андрій КОЦЮБИНСЬКИЙ.

Олег ГУЦОЛ

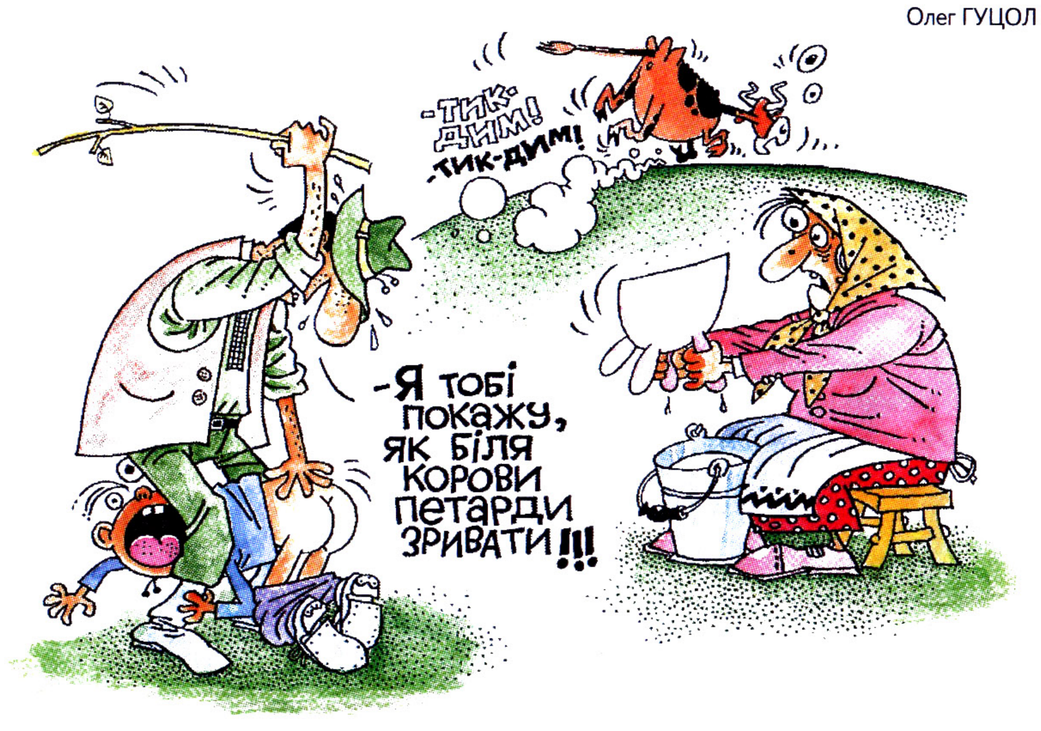

СЕЙФ

УСМІШКА

— Слухай! — гукає мене шеф. Я тут із банком приватним домовився... сейф нам дають... старенький... майже задарма. Ось тобі адреса, гроші... піймай лівака, найми вантажників... Дій!

Дію. Заходжу до банку. У коридорі, біля виходу, сейф стоїть. Невеличкий.

— Бери! — тицяє пальцем охоронець.

Я на вулицю. Зупиняю двох дебелих молодиків:

— Хлопці, гроші потрібні?

— А що робити?.. — наструнчують вуха.

— Бачите банк?

— Ну...

— Сейф треба винести...

У хлопців очі на лоба... Не встиг пояснити що до чого... молодиків, як корова язиком злизала.

Їде таксі. Зупиняю:

— Коти транспорт до банку!

— Навіщо? — насторожується водій.

— Буду сейф брати...

Шофер гикає і дає газу... Тільки його й бачили.

Де не взявся — міліціонер. Я до нього:

— Пане-товаришу... Допоможіть сейф взяти.

Міліціонер виявився людиною з гумором. Не розсердився. Навпаки. Допоміг мені металеву скриню за призначенням відправити.

Після роботи приходжу додому, розказую дружині:

— Уявляєш... я сьогодні сейф взяв...

Не встиг договорити... жінка цілує мене й вигукує:

— Ну, накінець... ти став справжнім мужчиною!

Микола ВОЗІЯНОВ.

м. Харків.

Радна САХАЛТУЄВ (тема Анатолія Василенка)

— У цій країні неможливо нормально працювати. Банк, який ми хотіли взяти, луснув! Ювелірний магазин, на який поклали око, прогорів!..

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— І я такого ж хочу!..

Володимир СОЛОМАШЕНКО

ГУМОРЕСКА

Прекрасна автострада. На ній можна гнати з вітерцем двісті кілометрів за годину. Однак знак не дозволяє їхати швидше вісімдесят. Євген Кирилович, хоча і поспішав, більше ста не «смалив».

Раптом звідкілясь несподівано вигулькнув інспектор ДАІ, рішуче зупинив його і повів до міліцейської машини, схованої в кущах. Показав на радар:

— Ви, шановний добродію, бачили знак обмеження — вісімдесят кілометрів на годину?

— Авжеж, бачив,— упевнено відповів Євген Кирилович. — Тому і їхав вісімдесят. У вас радар, мабуть, несправний.

— Як це «несправний»?! Це сучасна японська техніка! — обурився інспектор.

— Значить, вийшла з ладу...

— Не може цього бути!

— Гаразд. Ось дивіться, отой яскраво-червоний легковик жене сто двадцять кілометрів на годину. Гляньте на радар...

Автоінспектор зупинив і суворо запитує водія:

— Ви з якою швидкістю летіли, пане-товаришу?

— Не більше вісімдесяти. Знак же там стоїть!..

— Ось бачите, пане лейтенанте, все-таки хоч радар і японський, а несправний. Я пропоную перевірити його ще раз. Давайте я від'їду з кілометр назад і їхатиму не більше вісімдесяти. А ви фіксуйте!

Євген Кирилович від'їхав і розігнав авто, щоб стрілка спідометра показувала сто. Біля автоінспектора гальмує вийшов і запитує:

— Ну, скільки?

Інспектор сумно дивиться на радар і спантеличено бурмоче:

— Щось неймовірне... Невже і японська техніка не бездоганна? Поїду перевіряти. Щасливої дороги!

Роман КРИКУН.

м. Сокаль
Львівської області.

ШАНОВНІ ЧИТАЧІ!

Триває передплата на друге півріччя! Сподіваємося на зустріч із вами і в липні, і в серпні, і... в грудні. А ще (аби не виникло у вас непорозуміння на пошті) повідомляємо: у попередньому номері ми надрукували передплатну ціну на наше видання на наступного півроку. Виходили з того, що редакція ні на копійку її не підвищувала. Але, дякуючи нашим державникам за «підтримку» рідної преси, у каталозі маємо тепер нову ціну — 12 грн. 12 коп.

Повторюємо, що «Перець» — одне з небагатьох видань, яке виходить лише на кошти читачів. Тому розраховуємо тільки на вашу підтримку!

Будьмо разом!

Олексій КОХАН

ПЕКЕЛЬНІ БУДНІ

Григорій ЄЛИШЕВИЧ

СТРАШНА ПОМСТА

Тільки чоловік прокинувсь,—
Зразу ж до плити.
— Гей,— принюхалась дружина,—
Що там вариш ти? —
Він, сердитий на похмілля,
Кинув мимохіть:
— Ось роблю пекельне зілля,
Щоб тебе струїть! —
Засміялася дружина:
— Налякав, авжеж...
Ти ж без мене, як дитина —
Зовсім пропадеш! —
Хлоп узявся прикидати:
— Може, і не слід...
Краще вариво це дати
Теші на обід! —
Жінка враз: — А чим скінчиться,
Не збагнув хіба?
Суд, міліція, в'язниця.
Це ж така ганьба! —
Чоловік одрізав сміло:
— Що ж, струюся сам!
А розсьорбувать це діло
Доведеться вам!!

ЯКБИ ГУРТОМ

Каже Ганна:
— Ех, якби
У мого Степана
Декілька жінок було,
Наче у султана.
— Розлюбила вже, чи що? —
Забідкалась мати.
— Ні, в наш час його самій
Не прогодувати!

м. Суми.

Валерій ЧМИРЬОВ

— З чого ти взяла, що я погладшав? Я ще не нахиляючись бачу свої черевики.

Друже Перче!

Пам'ятаєш, у казці Червона Шапочка запитує вовка, котрий видавав себе за бабусю: «А чому у тебе такі великі очі?» В осучасненому варіанті вовк міг би відповісти: «А ти сьогодні ціни на бензин бачила?» За останній місяць вони зросли на третину. За бензином ціни поповзли вгору на все. Тому очі стануть ще більшими. Залишається тільки маленькою у більшості з нас зарплата. Отже, якщо у владних структурах і говорять про якусь стабільність, то, мабуть, мають на увазі, що більшість з нас стабільно бідніє.

А. КОЗОЛУП.

м. Херсон.

Олександр МОНАСТИРСЬКИЙ

Анатолій ВАСИЛЕНКО

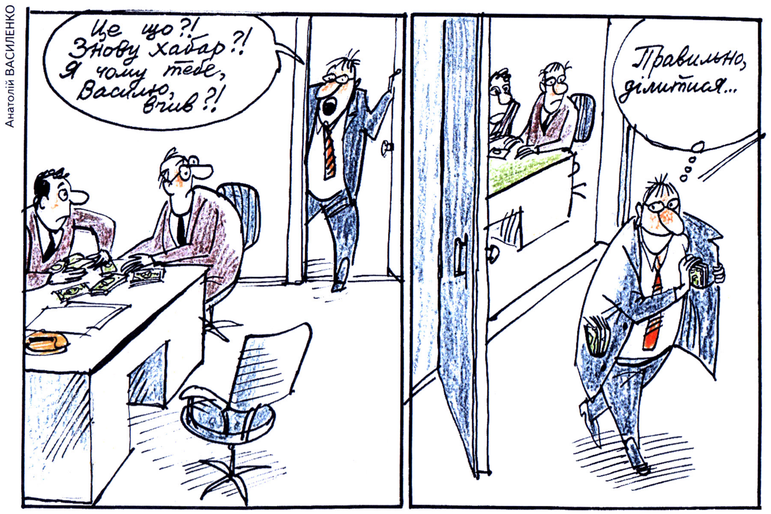

КОРОТКО КАЖУЧИ

◆ *Не все називають своїми іменами. Трапляються речі, яким імені й не підібрати.*

◆ *Коли купаєшся в славі, за буйки не запливай.*

◆ *Коли радять не вдарити лицем в грязюку, ніяк не второпаю, про чиє лице йдеться.*

Віктор ВОВК.

МІНІ-УСМІШКИ

СКІЛЬКИ ДАЛИ?

Повіз дядько на базар вівцю. Продав, та якийсь злодюжка поцупив у нього гроші. Приїхав дядько додому злий-презлий. А жінка, відчувши його поганий настрій, запитує:

— Мабуть, дешева ниньки баранина? Скільки хоч дали?

— Скільки дали, стільки й взяли,— буркнув дядько.

НА РОБОТУ

Заходять до буфету Микола і Павло.

— Нам по кухлю пива,— каже Микола.

— Ні-ні, яке пиво!.. Ми ж на роботу йдемо,— заперечив Павло.

— Ну, тоді по сто грамів горілки.

ЯКИЙ ВУЗ?

Закінчуючи читати лекцію перед першокурсниками, професор повідомив:

— А наступного разу ми проведемо з вами по цій темі семінарське заняття.

— Що-о?— вихопився один із студентів.— А хіба ми навчаємося в семінарії?..

Іван ТОКАРЧУК.

Євген ДУДАР

НАУКА — ХИТРА ШТУКА

Одного ранку я зауважив, що у мене на животі росте пір'я.

— Не треба буде тримати гусей,— пожартувала дружина.

Жарти жартами. Пішов до лікаря.

— Нема чого хвилюватися! — заспокоїв той.— Якби у вас росли роги. Чи хвіст... Та й прийшли ви не за адресою. Вам слід звернутися до зоотехніка...

Зоотехнік довго дивився на мій живіт. Робив логічні висновки:

— Коли на курці пір'я не росте, значить, вона хвора. Якщо росте — значить, нормальна курка...

— Але ж я не курка...

— У тому-то й біда. Не маю права брати на себе відповідальність. Якби ти був куркою з людською хворобою — півбіди. А ти людина — з курячою... Тьфу! Яка ж це хвороба, коли пір'я росте? Нехай собі росте. Тепліше буде...

— Я в живіт не мерзну.

— Може, з часом перекинеться на поперек, спину...

Хтось підказав: «Іди до бабки!»

Пішов.

Оглянула живіт. Обмацала спину.

— На тебе випало! — каже. — Крил ще нема, але вони з'являться...

З'являться крила — буде пізно. Ангелові між людьми не так легко. А туди мені, правду кажучи, ще не дуже хочеться. Навіть у рай.

Пішов до Вані. Молдавана.

— Ти,— питає категорично,— де працюєш?

— Як де? — дивуюся. — Ти хіба не знаєш? На заводі харчового білка. Уже десять років.

— Крав? — питає суворо.

— Як усі... Брав... У мене ж руки нормальні. А не як ноги у крота. Від себе...

— І курей цим білком годував?

— І курей, і свиней. Сипав, скільки влізе...

— Ото воно й вилізло... Бачиш, наука, брат, хитра штука. Вона любить міру. А потім, у житті ніщо не зникає безслідно. Курка їла білок. Ти їв курку... А може, ти не те украв? Допустим, не стимулятор росту м'яса, а стимулятор росту пір'я... Тепер краще мовчи і не кукурікай. Бо ще візьмуть за шкірку... Росте пір'я — нехай Марія час від часу підскубує... І дякуй Богу, що на місці носа ще не виросло свиняче рило...

НА МІЙ ВІК ВИСТАЧИТЬ

З життя черв'яка

Черв'як висунув голівку з яблука. Надворі парило.

«Мабуть, знову на дощ,— подумав черв'як. І міркував: — Коли нема дощу — краще. Можна більше з'їсти».

Під яблуньку сіли двоє. Він і Вона.

Вона сказала:

— Як гарно!

Він відповів:

— А скільки тієї краси понищено.

Черв'як оглянувся навколо. Йому подобалося все: і яблуко, у якому він сидів, і дірка. Є де сидіти, є що їсти. Краса. А що ж понищено? Де?

Вона погодилася:

— Не без того. Людина живе, значить, мусить щось нищити.

Він гаряче доводив:

— Мусить. Але мусить і відтворювати, відновлювати. Природа не бездонна бочка.

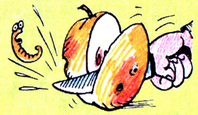

Вона заспокоїла:

— На наш вік вистачить.

— На наш. А на вік нашого третього?

Черв'як здивовано оглянувся. Ніякого третього він не бачив. І знову подумав: розумніша вона, видно, за нього. Чого це панікувати? Ось для прикладу я. Маю яблуко. На мій вік його вистачить...

Раптом він з острахом втягнув голову в дірку. Рука того, що сидів під яблунькою, простяглася вгору. Яблуко тільки хрустнуло.

— Червиве,— сказав він.

Лезо ножа розсікло яблуко навпіл. І черв'як упав у розпечену сонцем пилюку.

Народні усмішки

БАНАНОВЕ ПОКОЛІННЯ

Старий вчитель каже молодому колезі:
— Ну й діти пішли! Ми свого часу при вчителеві ворухнутися боялися. А ці розмовляють, крутяться, стрибають з місця на місце... Як мавпи, їй-богу!
Молодий:
— Нема чого дивуватися: покоління, вироване на бананах.

Почув і записав Василь ВЕРБА.
смт Кіровське у Криму.

ЧЕРЕЗ ТРИ ДНІ

— А коли у вас болить? — запитує лікар хворого.
— Коли дихаю.
— Добре, три дні не дихайте, а потім приїдете — я подивлюся.

ПАМ'ЯТЬ

Лікар пацієнту:
— Для поліпшення пам'яті ви записуйте на папірці, що треба зробити.
— Та я записую.
— І що?
— Та забуваю прочитати.

Почув і записав В. КЛЕПІКОВ.
м. Львів.

ТОВАРИШІ

Єфрейтор до генерала:
— Дозвольте звернутися, пане генерале.
— Не пан, а товариш.
— Винуватий, пане генерале. Я забув, що тепер ми з вами знову товариші.

ПОБАЛАКАЛИ

Лікар до пацієнта:
— Радий вас бачити!
— А я вас не зовсім, та горе змусило.

ПЕВНІ ТРУДНОЩІ

— Ти працюєш?
— Звичайно.
— Де?
— На митниці.
— Трудна робота?
— Не зовсім, тільки влаштуватися було трудно.

ТРЕБА ЗНАТИ

— Лесю, а чому ти у дворі пофарбувала все у червоний колір?
— А хіба ти не здогадуєшся?
— Ні. Звідки мені знати?
— Та мій же Петро вже десять років працює начальником пожежної частини, а там тільки червона фарба.

НАРОДНИЙ МЕТОД

Розмовляють два приятелі:
— Маю біду,— каже перший.
— Яку?
— Жінка щоденно набирає вагу. Вже має близько ста сорока кілограмів. Була у лікаря, їздила на курорт, займалася на різних тренажерах і ніщо не допомагає.
— Я знаю народний метод лікування від ожиріння.
— Який?
— Візьми гектар землі, купи корову, двоє поросят, розведи курей, гусей, качок і за рік твоя жінка схудне так, що не впізнаєш.

ЯК ІЗ ТОБОЮ

Знайомий до Миколи:
— Ти де навчаєшся?
— У ветеринарній академії.
— Корови і свині тебе розуміють?
— Звичайно.
— А барани?
— З баранами я розмовляю, як із тобою.

ЗАЛІЗНА ЛОГІКА

Викладач до студента-заочника:
— Ви не відповіли на жодне із трьох питань. Даю вам додаткове.
— Прошу.
— Скажіть, будь ласка, як відрізнити вівцю від барана.
— Дякую вам за цікаве запитання.
— Відповідайте.
— Баран дурніший.

ПРИДУМАВ

Чоловік до жінки:
— Якщо мене довго не буде, про всяк випадок, навідайся в буфет.
— Чого?
— Допоможеш мені добратися додому.
— А ще дурнішого ти не придумав?
— Придумав.
— Що?
— Розрахуєшся з буфетницею.

Почув і записав Іван МАРТИШКО.
м. Мостиська.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Вам, хлопці, першим я всю правду скажу: наш банк — банкрут.

Микола КАПУСТА

— На кухні не світиться. Куди ж це дружину понесло?..

Костянтин КАЗАНЧЕВ

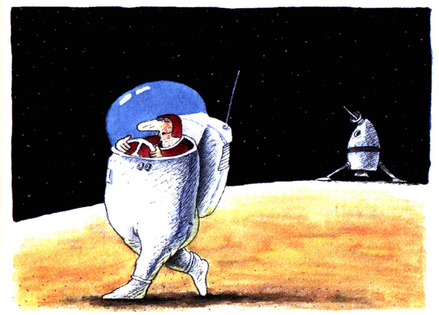

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Давно не бачились. Де ти руки позбувся?
— Та... погладив свого бультер'єрчика!

Радна САХАЛТУЄВ (тема Леоніда Телятникова)

— Не посміш! Я в нейтральних водах!

Сергій РЯБОКОНЬ

Георгій МАЙОРЕНКО

— Необхідно перевірити цей об'єкт на предмет протипожежної безпеки!

Сергій ФЕДЬКО

Андрій САЄНКО

Олексій КОХАН

— Це у вас дівчинка чи хлопчик?
— Це — баба...

Леонід ТЕЛЯТНИКОВ

— Ким ви станете по закінченні інституту?
— Заробітчанами в далекому зарубіжжі.

Леонід ТЕЛЯТНИКОВ

Костянтин КАЗАНЧЕВ

Валерій ЧМИРЬОВ

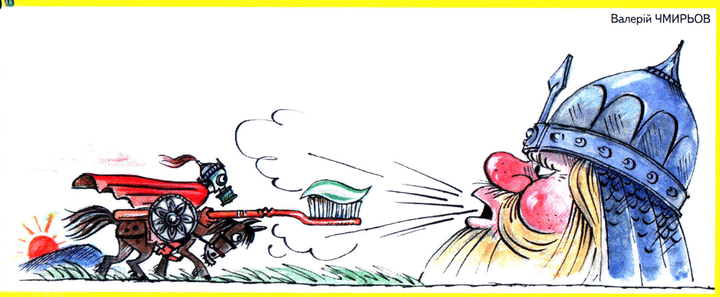

Олексій КОХАН

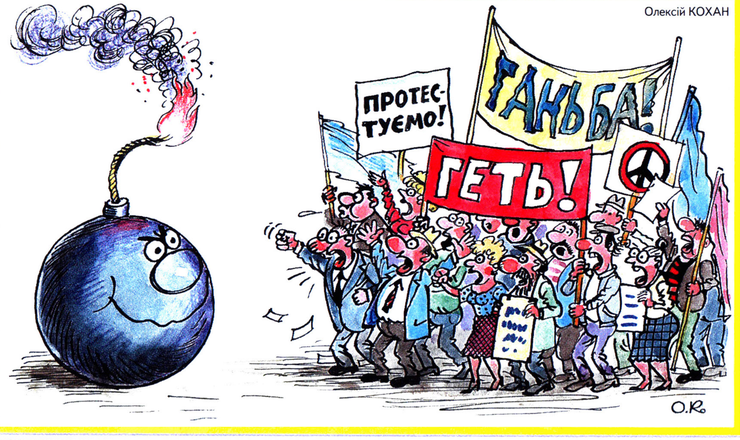

ДІАЛОГИ

ПОРАДА

— Лікарю, у мене депресія...

— Пориньте з головою в роботу. Що ви робите?

— Замішую цемент.

ВЕЛИКА КІМНАТА

— Що таке велика кімната для «нового українця»?.

— Це коли у кутку непомітно стоїть акваріум, в якому плаває бегемот.

ПОТРІБНІ

— Ні, мундири таки потрібні....

— А може, й ні.

— А як же тоді розрізняти стражів порядку від його порушників?

Іван ХМИЗ.

м. Хмельницький.

Олексій КОХАН

— Чому ти вирішила, що я на сходах спав?

Думки вголос

● *У високих гілках влади – свої верхолази.*

● *Не кожен, кому багато дано, довго сидить.*

● *Була б хороша людина, а компромат на неї знайдеться.*

Леонід ЗАБАРА.

с. Тур'я на Сумщині.

ГУМОРЕСКА

— Нині тяжко працювати у кардіологічній бригаді,— замислено сказав кульгавий Стефко. Йому можна було вірити без дискусій, бо сусід Стефка — водій «швидкої». Однак завжди знайдеться людисько, яке прагне применшити чужі досягнення чи авторитет, Звівши чужу мудрість до дворового базікання.

— Яка країна, така й погода,— кинув слюсар Гайдук.

— Це ви Гайдуче, про що?

— Та про погоду ж, най би її качка копнула. Життя людям вкорочує. Раніш, бувало, почнеться весна і чвалає собі у любощах та розпусті. Хлопці вірші складають, дівки варги малюють. Все за протоколом, як має бути. А нині? Весна! Всьо, роздягайся, дурій з Маруською, коли брень — сніг, потім відлига, знову мороз... Ніби там у них, за хмарами, борги із зарплатні братам-місяцям не сплачено. Яка то холера витримає, яка то бригада всіх перевезе?!

— Хворих із погоди до дідькової тещі,— погодився кульгавий Стефко.— Але є хворі й від себе. Котрийсь сам собі такий вдався, що, аби його було троє, а не один, все одно не витримав би. Взяти хоча Юрасика...

— Я бачив, його вчора пакували до «швидкої»,— щасливо підтримав не дуже зрозумілу розмову вусатий Бодьо.— Винесли на ношах, він ще з них двічі падав на сходах...

— Взяти хоча б Юрасика,— невдоволено повторив Стефко, ігноруючи подробиці, повідомлені Бодьом.— Тільки став цапки Союз, Юрасик галасував на вічах, що нарешті розкривається талант народу. А сам вважав себе вільним підприємцем, невдовзі хотів стати меценатом рознощиків пошти — збирався купити їм гумові чоботи.

— До речі, той черевик, що зірвало з нього на сходах, був дірявий у підйомі,— знову зрадів, що може підтримати розмову, вусатий Бодьо.

— Так, він хотів поштарям купити гумовці,— і на цей раз проігнорував Бодя Стефко.— Спершу він відкрив платний туалет і підрахував: якщо той люд, що товчеться біля бару «Мама мія», разів зо два-три на день захоче мати полегкість на душі, то бізнес його, Юрасика, дасть карколомні проценти. Але виявилося: пиво у нас п'ють безвідходно. Чи пиво таке, чи така ментальність сечових міхурів... Коротше, діло не пішло. Та й інше. У нас же як ходять? До вітру, а не до Юрасика.

— Тільки очуняв Юрасик від повного банкрутства на виходках, прийшла йому до голови щаслива ідея, — провадив далі кульгавий Стефко.— Багато хто за першу пару літ незалежності встиг добре накрастися. Палаци нових українців напхані добром. Потрібні добрі сторожі. І Юрасик вирішив розводити на продаж злих псів. Вони нині, повірте, в ціні. В одній кімнаті він тримав сучку ротвейлера, а на кухні — бультер'єршу. Гидка, як схудла свиня, а люта... Пам'ятаєте, була у нас паспортистка в жеку? То далеко їй.

Але якось Юрасик двері на кухню не підпер. Боже, як взялися ротвейлери до бультер'єрів, а ті до них! Люди тікали з двору, бо поширилася чутка, що то наш «Беркут» банду хваленої «Альфи» бере. І можуть постраждати сторонні. А ніхто не подумав, що то так звали собак. Коротше, писька так покусали Юрасика, що хірурги не знали, що де зашивати і зашили одне вухо. А Юрасик, коли приходив до тями, все благав: «Збережіть маточне поголів'я!».

— Але людину ніщо не вчить,— продовжив оповідь Стефко.— Вперся Юрасик: він — підприємець і все! І вирішив бідака зайнятися опікунством. На околиці живе собі одинока Параня. Юрасик познайомився з нею на Водохрещі — вона скакала в ополонку. Подивився він на те дійство та й подумав: з такими скоками баба довго на світі не затримається. Тим більше — їй за вісімдесят. Уклали договір: він Параню годує (курка, чверть кола сиру і крупи на тиждень), а вона не п'є і не курить, аби не спалити хату. А покличуть її до себе праотці — квартира залишається за опікуном.

— П'ять літ він годував її курятиною і сиром. Заліз у борги по самі вуха. Але коли й цієї зими баба стрибнула у куфайці у крижану воду і не схопила навіть нежитю, Юрасик вирішив: пора накладали руки — або на неї, або на себе. Він не збожеволів, але почав на людях непритомніти. Постоїть і впаде, його поставлять на ноги, а він знов об асфальт лобом. Типовий інфаркт.

— А ви казали — банкрутство,— запідозрив неточність у діагнозі вусатий Бодьо.

— Бодю, не бери того до голови. Бо і за тобою прийде бригада. А ти такий важкий, що тебе не нестимуть на ношах, а тягнутимуть волоком,— порадив вуйко Федір.

Володимир ПАЛЬЦУН.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

Георгій МАЙОРЕНКО

Анатолій ВАСИЛЕНКО

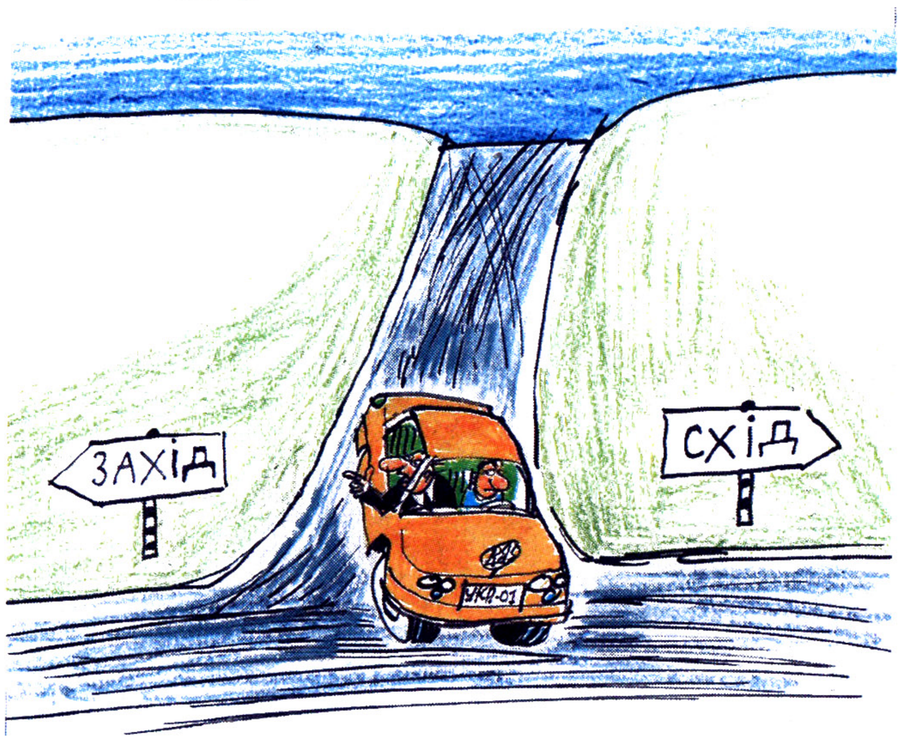

— Звичайно, наш шлях на Захід... Але поїдемо через Схід.

Олексій КОХАН

Друже Перче! *У с і ми пораділи за перемогу на «Євробаченні» нашої Руслани. Європа була в захопленні від співачки і «Диких танців». Тому заслужено віддала їй пальму першості. «Нарешті наша взяла!» — скажете ви. А тепер увімкніть одну радіопрограму, другу... Ті, що працюють на хвилях FM. І що ви почуєте? Як і раніше. Там звучать здебільшого пісні зарубіжних виконавців. Чия взяла?*

Г. ДЯДЕНКО.
м. Вінниця.

МАЛЮНКИ НАШИХ ЧИТАЧІВ

Віталій ШИШИГА
(с. Семенівка, Чернігівська область)

Владислав САМОЙЛОВ
(м. Бахмач, Чернігівська область, учень 7 класу)

Лілія АРТИСЮК
(селище Любешів, Волинська область)

ПЕРЧИНКИ

ПОДВІЙНЕ ГРОМАДЯНСТВО

96% населення України, враховуючи рівень доходів, можуть вважатись водночас і громадянами Ефіопії, Нігерії чи Сенегалу.

КОМУ ЦЕ ПОТРІБНО

Останній альбом популярного українського співака О. Пономарьова називається «Він». У відповідь на це співак Лері Вінн заявив, що свій наступний альбом, він назве «Пономарьовв».

Роман ЯКОВЕНКО.
м. Кіровоград.

НАДІЙНИЙ ЗАСІБ

Якщо на ніч ви вип'єте три літри пива, вранці у вас на обличчі не буде жодної зморшки.

Степан ГНІДИЙ.
м. Богодухів.

Володимир АДАМОВИЧ

Валерій ЧМИРЬОВ

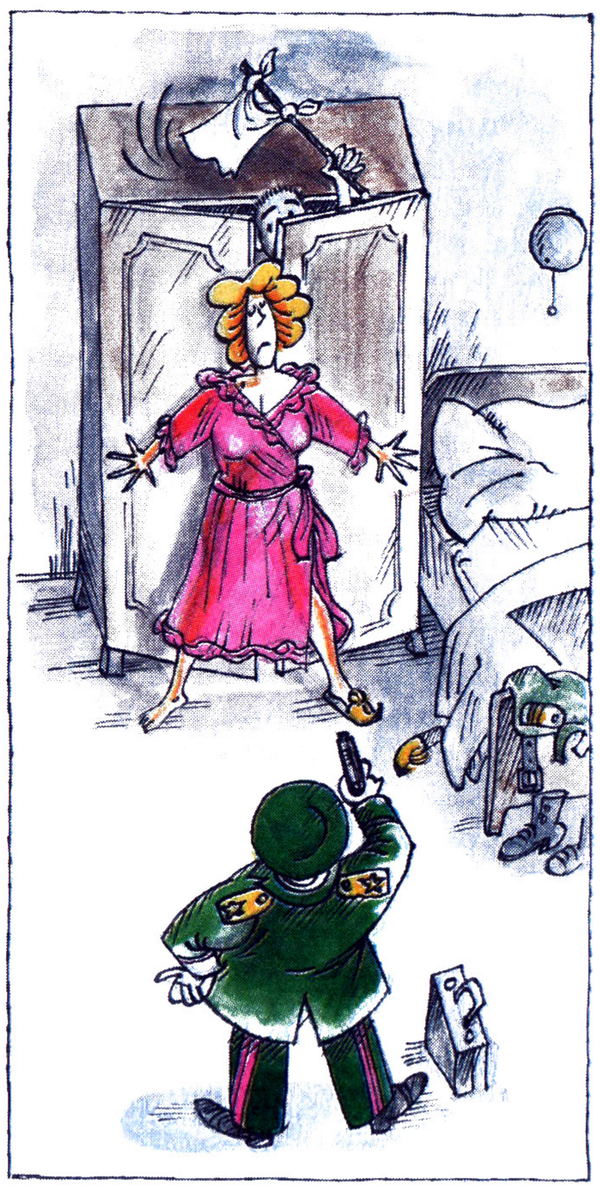

КУ-КУ!..

Є в нашого незабутнього Остапа Вишні оповідка «У ніч під Новий рік». Ідеться в ній про те, що «В одному колгоспі, одного району однієї області трапилася страшна пригода...

У ніч під Новий рік щось украло в тому колгоспі сторожа.

Був сторож, і як язиком його злизало».

Те, про що оце повідати збираємося, дуже нагадує ту «страшну пригоду». Звичайно, є в ній і відміни. От, хоча б те, що, по-перше, не тільки новорічна, а й будь-яка ніч тут нічого не важила: по-друге, сталося це не в якомусь там колгоспі, а в самому центрі славного міста Донецька: по-третє, йдеться не про сторожа, а про паровоз вагою в чотирнадцять із половиною тонн.

Маневровий, званий в народі «кукушкою», паровоз 1924 року випуску майже півстоліття добросовісно відчухрав на службі Єнакієвському металургійному заводу. А в 2000 році того ветерана установили посеред Донецька, наділивши честю бути першим експонатом майбутнього музею промисловості. За кілька років він став ніби символом того місця.

Та раптом паровоз зробив дивний маневр, що нагадував невинну дитячу забавку в «ку-ку!» — опинився в іншому місці, трохи далі від людських очей. А потім і взагалі зник!

Був паровоз, і як язиком його злизало!

Дехто схилявся до думок, що й тут без отого таємничого «Щось» не обійшлося. Але правоохоронці розвіяли містику — встановили, що то справа рук людських.

За твердженням начальника міського управління міліції Анатолія Корольова, крадії діяли у два етапи. Спочатку, ні від кого не криючись, приїхали з відповідною технікою та фіктивним нарядом на ту роботу і перевезли «кукушку» на пару сотень метрів, трохи далі, як уже мовилося, від людських очей. Переконалися, що нікому навіть на думку не спало перевірити, чи законно це робиться. Отож невдовзі почесний експонат обіцяного музею повантажили вдруге, і знову — ку-ку! Цього разу паровоз опинився аж у сусідньому місті Ясинуватій, де його потім і вдалося знайти. Уже порізаним, на майданчику пункту прийому металобрухту.

Попри таємницю слідства, усе-таки стало відомо, що в карній справі, порушеній за статтею «Крадіжка в особливо великих розмірах», фігурують четверо, що та оборудка принесла їм 20 тисяч гривень. А от чи доведеться, а якщо доведеться, то кому і скільки із-за грат «кукати», — це ще не відомо.

Павло КУЩ.
м. Донецьк.

Сторінка для дітей

ПЕРЧЕНЯ

Анатолій ВАСИЛЕНКО

ЗАГАДКА

Не ходить — стрибає,
Ще й сумочку має.
У сумочці неньки
Дитятко маленьке.

(Кенгуру)

Леонід КУЛІШ-ЗІНЬКІВ.

СУЦІЛЬНА НЕВІДОМІСТЬ

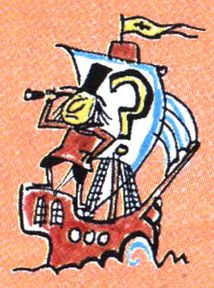

— Сидорчук,— звертається вчителька до учня,— розкажи нам про подорож Колумба.

— Ну...— мнеться учень.— Колумб не знав, куди він приплив... А коли повернувся додому, то не знав, звідки...

ДОРОГА ДУМКА

Батько розповідає Василькові, яку він хоче купити машину, а потім запитує:.

— Ну як, гарна думка?

— Думка хороша, але дорога,— розсудливо відповідає син.

Василь ВЕРБЕЦЬКИЙ.

смт Кіровське у Криму.

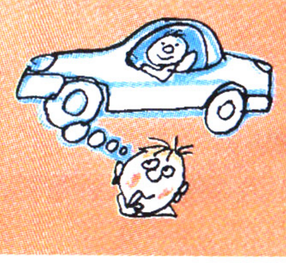

Марічка і звичка

У Марічки гарна звичка —
Любить все робить Марічка:
Полежати,
Потім сісти,
Потім булку з медом з'їсти.
Потім трішечки поспати
Та на гулі вийти з хати...
Роботяща в нас Марічка,
Тільки дивна в неї звичка.

Якби

Якби пшоно, якби сіль,
То зварила б я кисіль.

Якби снігу та дощу,
То зварила б я борщу.

Якби яблука та сушки,
Наварила б з перцем юшки.

Якби гречка та овес,
Наварила б я чудес.

От би вийшла смакота...
Це вам справа непроста.

Микола СИНГАЇВСЬКИЙ.

РЕБУС

У цьому ребусі зашифровано українське народне прислів'я.

Склав П. МИШКО.

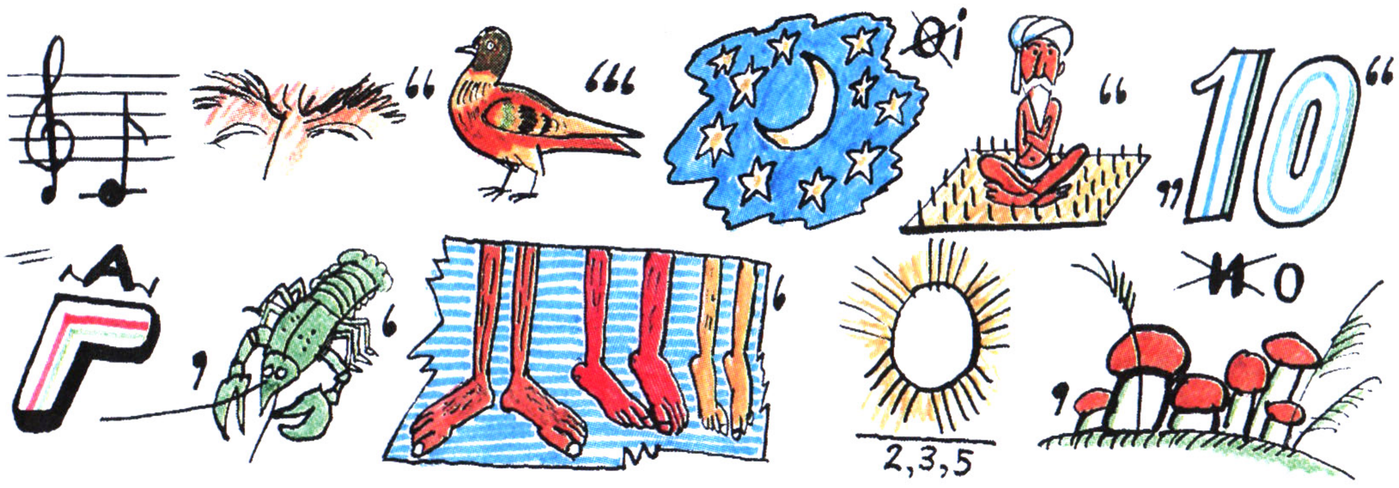

ВОВК І ОСЕЛ

Албанська народна казка

Якось блукав голодний вовк горами. Уже живіт від голоду до спини підтягнуло. Коли бачить — біля підніжки гори пасеться малий віслюк. Сірий підбіг до нього:

— Доброго здоров'я! Радий тебе бачити! Я тебе з'їм!

— Не їж мене!— попросив його віслюк.

— А що ж, накажеш голодним залишатися? У мене в роті три дні й ріски не було!

— Так я ж маленький і худенький,— трохи оговтався віслюк.

— Твоя правда,— скривився вовк.— Лише шкіра та кості. Але я голодний!

— Я тобі можу показати таке місце, де багато смачної їжі. Виставить не на один день,— каже осел.

— Де це?

— Біля нашого села пасеться велика отара овець. Давай, я відведу тебе туди.

— Гаразд,— погодився вовк і заліз на віслюка.— Тільки обережно вези мене. Я не люблю, коли трясе.

Їде вовк на віслюкові, задоволений. За вуха його посмикує:

— Чи далеко ще?

— Далеченько, але потерпи трішки.

А віслюк тим часом повернув до гірського села. Собаки як побачили вовка, почали гавкати. З домівок на те гавкання повискакували люди.

— Дивіться, вовк! Вовк!— закричали вони.— Це, мабуть, той, що наших овець краде. А тепер вирішив і малого віслючка з'їсти. Хапайте злодія!

Кинулися вони до вовка: хто з вилами, хто з граблями, хто з косою.

— Еге-ге-ге!— мовив вовк.— Треба рятуватися!

Зіскочив він з осла і в кущі. Довго біг, поки ноги несли. А потім упав на траву і коли відхекався, подумав: «Дурень я, дурень. Дід мій ніколи верхи на віслюках не їздив, батько теж пішки ходив і горя не знав. А я через оте «катання» ледве не пропав. Тепер і дітям своїм і внукам закажу, щоб на віслюках верхи не їздили!»

Переповів М. МОЗГІВЧЕНКО.

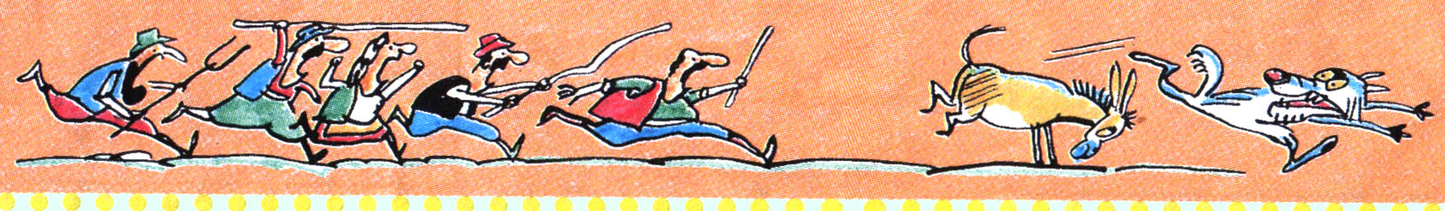

ДАЛИ Й «ПЕРЦЮ»

Протягом двох місяців тривав популярний серед видавців, поліграфістів і художників конкурс «Мистецтво книги України», який проводить всеукраїнський фонд сприяння розвитку книговидання та преси, Національна спілка художників України і видавництво «Генеза». З чотирьохсот учасників журі вибирало кращі з кращих за художнім і поліграфічним оформленням видання. Серед лауреатів і журнал «Перець».

А на тих землях, де славетний кошовий Іван Сірко з козаками писав знаменитого листа турецькому султану, Київська міська організація Національної спілки письменників України, Національний гірничий університет і художній щомісячник «Бористен» у гумористичному конкурсі «У Івана Сміхована» визнали «Перець» кращим гумористичним журналом України.

ПРИДИБЕНЦІЇ

Завтра

— Налий чарчину!— просить ввечері чоловік дружину.

— На сьогодні з тебе вже досить!— відмовила категорично та.— Завтра наллю!

Полягали спати. Опівночі чоловік будить дружину:

— Вставай, люба, вже дві хвилини на першу!..

Улов

— Ну, як улов?— запитує дружина у чоловіка-рибалки.

— Чотири гривні кіло!— почухав той потилицю.

Аргумент

— На цьому болоті повинно бути багато кабанів,— каже один мисливець іншому.

— Звідки ти знаєш?— дивується той.

— Он, бачиш, дуб одинокий стоїть.

— Ну й що?

— Частенько на нього деруться мисливці — кори зовсім немає!

Згідно з конвенцією

Вистрілив мисливець у вепра і промахнувся. Той розвернувся — і на невдаху. Переляканий мисливець піднімає руки і кричить:

— Згідно з конвенцією ООН із полоненими треба поводитися належним чином.

Микола СКВОРЦОВ.
м. Шостка.

Різниця є

У англійця, француза і українця запитали:

— Чи захочете ви нагнутися, щоб підняти із землі загублену кимось монету.

Англієць:

— Ні, це нижче моєї гідності.

Француз:

— Нагнусь, якщо монета буде не менше десяти франків.

Українець:

— А я взагалі ходжу не розгинаючись.

Петро ПОЛОЖЕВИЦЬ.
м. Ковель на Волині.

Телефонуйте

Телефонна розмова:

— Ну розквась собі носа! Хочеш напитися? Та пий скільки влізе! Втопитися? Топись! Мені начхати!

Через кілька хвилин знову дзвінок:

— Алло! Телефон довіри... Слухаю вас.

Василь ТРОХИМЕНКО.
м. Ічня на Чернігівщині.

Друже Перче!

Слухав оце недавно по радіо як головуючий на засіданні парламенту зачитував депутатські запити і подумав: чому люди звертаються аж до народних депутатів, а ті у свою чергу до високих посадовців з такими питаннями, які успішно могла б розв'язувати місцева влада, місцеві суди, прокуратури?.. Але часто не розв'язують навіть після «втручання Києва». Що це: некомпетентність чи відчуття безкарності за ігнорування законів? Швидше, останнє. Тому й уявляє себе місцевий чиновник пупом землі.

О. ОНИЩЕНКО.
м. Чернігів.

БУДЬМО ЗДОРОВІ!

Микола КАПУСТА

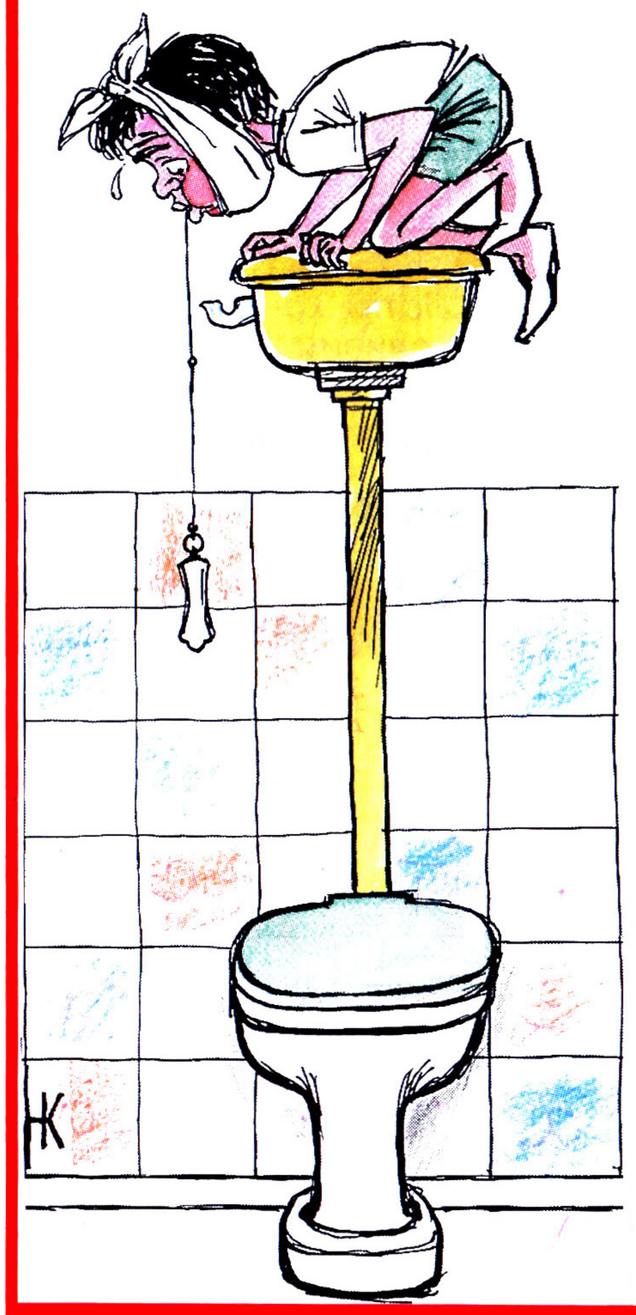

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

— Бабусю, вас який дід більше влаштує,— той, що після інфаркту, чи той, який після інсульту?

Іван САВЛЮК

— Як ти ковтаєш цю гидоту?
— Я переконую себе, що це кон'ячок.

Віктор ПОПОВ

— Лікарю, чоловік не просто вболіває, а марить «Динамо»...
— Медицина проти цього безсила.

Георгій МАЙОРЕНКО

«Воїни гнали ворогів аж за кордон навіть без закордонних паспортів».

(З учнівського твору).

«Я батько майже шести дітей, з них четверо синів і три дочки».

«Він боксонув Сергія ногою так, що той полетів одразу і набив тумака на лобі і коліном не міг ступити».

(Із пояснень).

«Продається двоспальний диван, що був у використанні, але пружини ще не скрипять».

(Із оголошення).

Надіслав Іван ТОКАР.

●

«В кар'єрі все складатиметься добре і до суботи переросте у велику сімейну сварку».

«Радість кохання затьмарить всі інші неприємності.

(З гороскопу).

«Оксана охмуряла мене таким солодким голосом, що мої вуха злиплись...».

(З листа).

«Сусідчині кури поїли мою капусту. Проте я людина набожна і на зло відповідаю добром. Тому курей я не тронула, лише натовкла пику сусідці».

(З листа до редакції).

«Прибув потяг «Берлін—Київ». Нумерація вагонів німецькими цифрами».

(Об'ява на вокзалі).

«Голова в нього була наполовину кругла, наполовину лиса».

«В творчих роботах ми вчимось складати свої думки в рядочки».

«Стародавні воїни бились мечами, бо автоматів їм не давали».

«Спочатку Гнат літав на крилах кохання. Потім кохання стало нещасливим і крила попадали».

(З шкільних творів).

Надіслала Надія СЕМЕНА.

ЕЙФЛОРИЗМИ

- *Помилка природи: «здуру» стала довкіллям.*
- *Все вимірюється не так грошима, як шириною лапи.*
- *Якщо нам на все відкривають очі, ми вийдемо на перше місце в світі за кількістю заїк.*
- *Треба вміти вчасно зупинитись, особливо тоді, коли відмовили гальма.*

Флоріан БОДНАР.

КОНКУРС ДОТЕПНИКІВ

Сьогодні у нас телебачення таке «чорне», що після фільмів жахів наші діти Бабу Ягу вже сприймають як симпатичну бабусенцію з незначними відхиленнями, які можна списати на похилий вік і негативний вплив оточуючих (наприклад, Кощія Безсмертного). І якщо нас, здається, вже нічим не злякаєш, то художник Володимир Адамович спробував уявити «страшне кіно» для цуциків, котрі частенько вмощуються біля господарів, коли ті дивляться телевізор. (До речі, в деяких країнах є телепрограми для котів, собак, папуг). Художник намалював трьох собак, що сидять на килимку і чекають початку фільму жахів «Му-му».

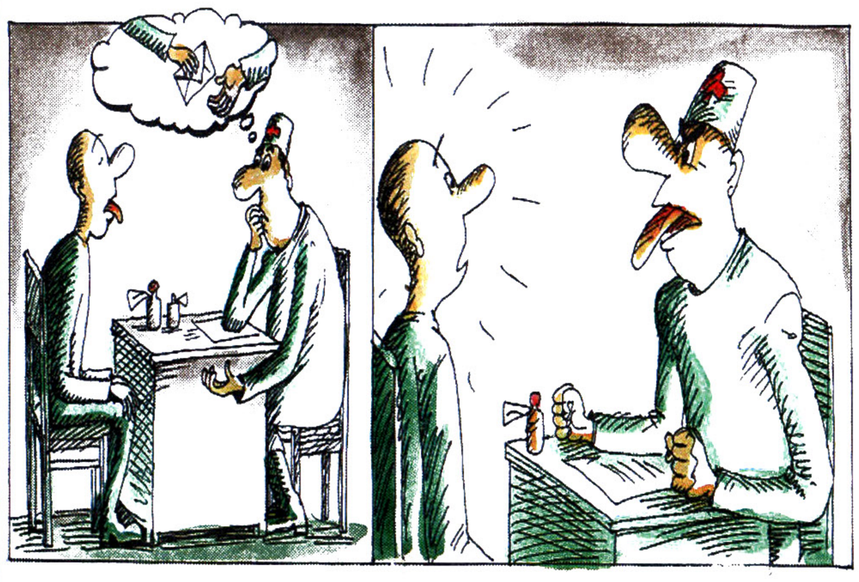

Журі і цього разу пораділо за активність наших читачів, котрі горою стали на захист «героїні» фільму, і безжально кепкували над нашим телебаченням.

А переможцями було названо **Олексія ОЗІРНОГО з м. Луганська:** ***«Рябко: Кажуть, це «Муму, розтягнули на 246 серій»*** та **Ніну ХОЛОДНЯК з м. Коростишева на Житомирщині:** ***«З розмови собак: «Друзі, давайте краще подивимося по дев'ятому каналу комедію «Му-му-амфібія, або Помилка Герасима».***

ВІТАЄМО!

А тепер придумайте підпис до малюнка Г. МАЙОРЕНКА. На переможців чекають призи.

СКАНВОРД ✻ СКАНВОРД ✻ СКАНВОРД

Склав М. ШИПШИНА

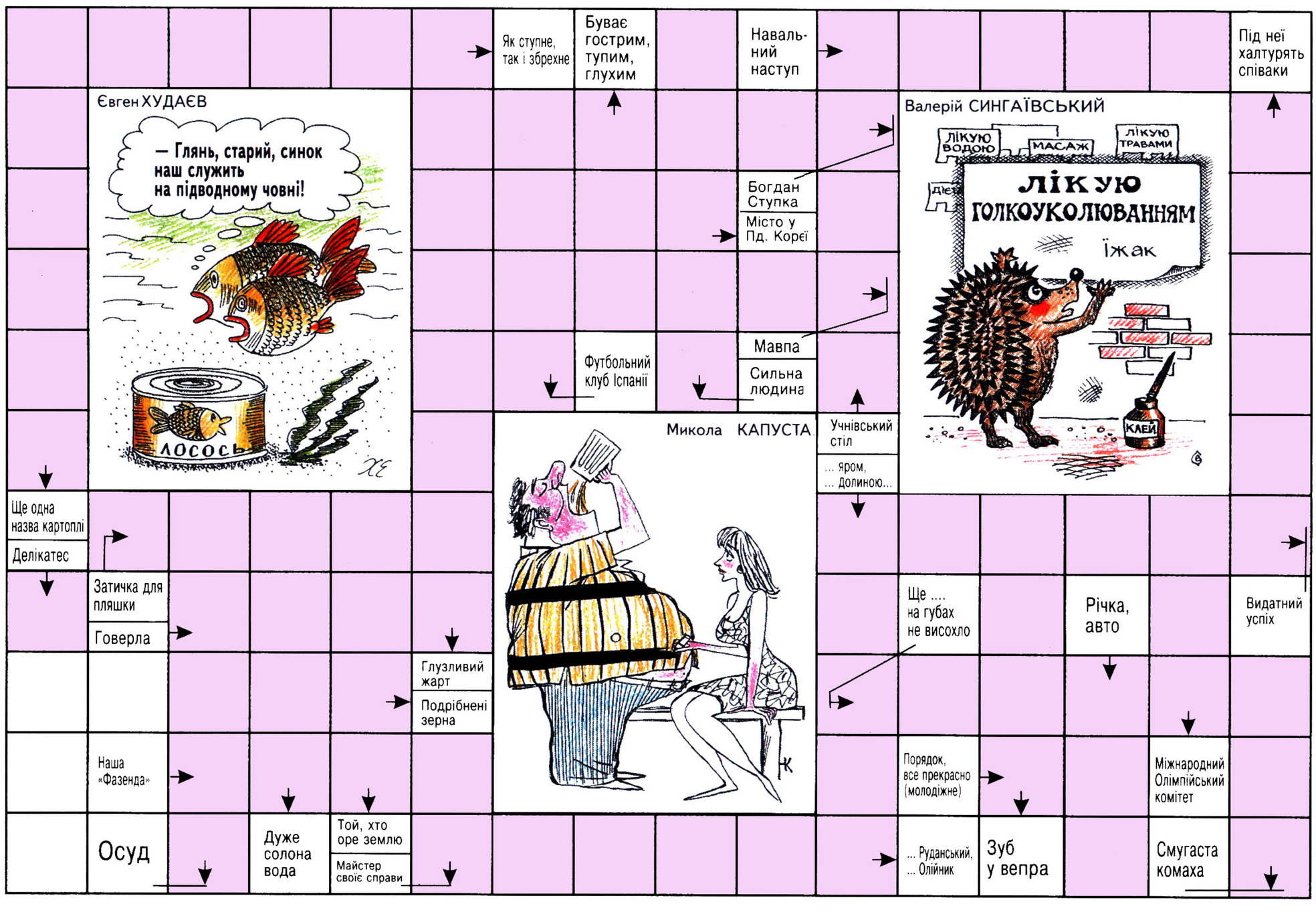

ВІДПОВІДЬ НА РЕБУС, ЯКИЙ НАДРУКОВАНО У ЦЬОМУ НОМЕРІ НА СТОРІНЦІ «ПЕРЧЕНЯ»

Доброго не бійся, а поганого не роби.

ВІДПОВІДІ НА СКАНВОРД, УМІЩЕНИЙ У ЖУРНАЛІ «ПЕРЕЦЬ» № 5

К	А	К	Т	У	С	■	К	■	К	■
О						■	Ф	У	Р	О	Р
Р						■	О	Б	І	Д	■
О						■	К	О	К	■	■
В						■	У	К	А	З	■
А	Б	Р	И	К	О	С	■	■	А	Н	■
■	О	■	Н	■	■	■	■	■	■	■	■
О	Р	Т	А	Ш	■	■	■	■	■	■	Б
■	О	С	Т	■	■	■	■	■	■	■	А
■	Н	І	Ш	А	■	■	■	■	■	■	Р
Н	А	П	■	А	Д	Е	Р	Е	В	■	■
А	■	■	■	■	■	У	■	І	■	І	■
Р	■	■	■	■	■	Д	А	П	А	Н	■
А	■	■	■	■	■	А	В	О	К	О	■
Б	■	■	■	■	■	■	Т	■	О	К	■
■	П	О	Л	О	Т	Н	О	■	Д	■	■

НЕДБАЛА ДРУЖИНА

Невиспана Вівіан подає чоловікові вранішню каву.

— Вночі була страшенна буря!— каже вона.— Блискало, гриміло, гуркало — просто жах!

— Буря? Чому ж ти мене не збудила?— обурено вигукує чоловік.— Хіба не знаєш, що я не можу спати, коли гримить?!

РІЗНИЦЯ

— Скільки коштує номер у вашому готелі?

— Є і за десять фунтів, а є й за двадцять.

— А чим вони відрізняються?

— У дешевшому можна безплатно дивитися телевізор.

ЧОГО ТАМ ЖАЛІТИ...

— Звинувачуваний Гадлічек, ви вдарили сусіда по голові гарбузом. Чи жалкуєте, що так учинили?

— Ні. Гарбуз був уже майже весь гнилий.

ЛЮБОВНА ТРИВОГА

Стурбована Анжела ділиться з коханцем:

— Здається, чоловік щось підозрює.

— Чого так думаєш?

— Сьогодні чула, як він телефоном замовив труну для чоловіка, зростом метр сімдесят.

Підготував Д. МИТЮК.

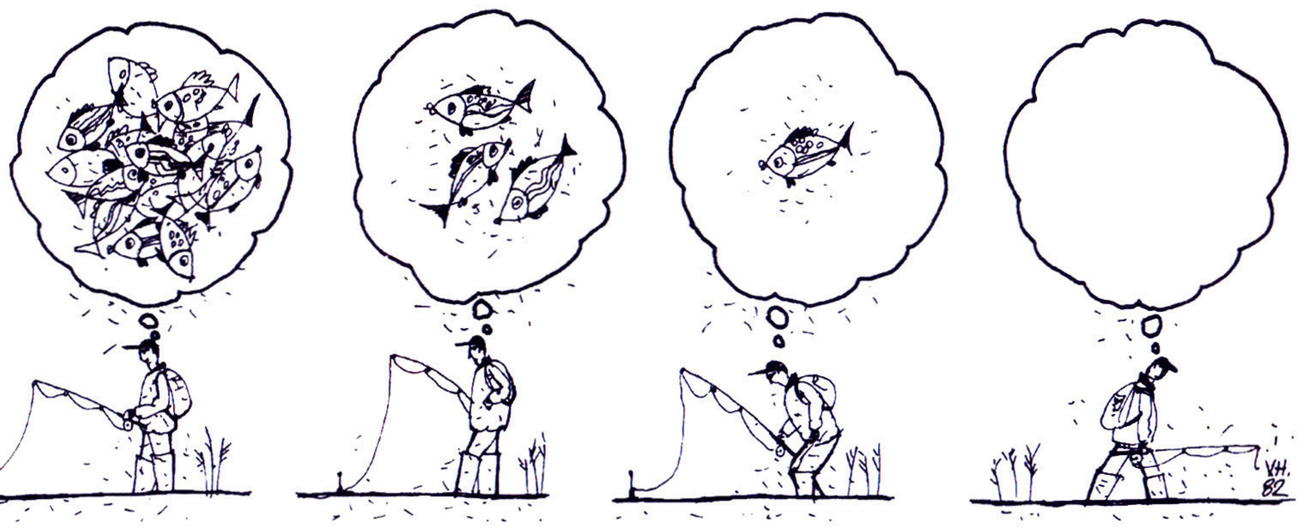

Чи то люди чекають, поки на них кашель нападе, а тоді вже йдуть у кіно, чи то від самого кіно їх на кашель тягне? Це залишиться для мене загадкою назавжди. Та як би там не було, а мій сусіда кашляє. Хай би собі кашляв коли і як хоче, але ж він робить це якраз у психологічні моменти і не дає мені почути важливі репліки. Оскільки кашляє він активно, і оскільки ніщо не сприяє кашлеві краще, ніж сам кашель, то він своїм прикладом «завів» інших — усі жваво кашляють.

Можна подумати, що кашель заважає моєму сусідові говорити. Ні й ні! Захрип, тож говорить із більшою напругою, ніж інші. Позаяк деякі новини кінохроніки його мало цікавлять, то розказує пані, що сидить поруч, як прожив день.

— Видно, простудився на станції метро. Там утворюються страшенні протяги.

Пані силкується переконати його, що не там, що сталося це вчора увечері, коли вони гостювали в сім'ї Делсан-Біньйо, і він сидів коло відчиненого вікна.

Знову кахикає, кашляє і по залу наче звук тромбона розлягається — то він сякається. Настає тимчасове затишшя, але тут кінохроніка переносить нас у Єгипет.

— Їй-бо, ніби Моріс, правда ж?— каже він, угледівши Насера.

П'єр ДАНІНОС

К І Н О

— Ага,— погоджується пані,— але без зубів.

Добродій дещо знервований — зводиться, сідає, поштовхує ногою, намагається вмостити свій лікоть там, де вже знаходиться мій. Ох, ці мовчазні змагання!

—Куплю-но я собі «Ескімо»,— ділиться він своїми планами.

— Не треба,— перечить пані.— При твоєму нежиті для тебе найкраще буде щось кисленьке.

От він із пакетом у руці, проклятим пакетом, якого він тре, мне. Ніс йому заклало, а рот повний ласощів, тож дихає він із неабияким шумом; чутно хрускіт цукерок.

Як це не дивно, але після другої світової війни кіно чомусь додає людям апетиту! Колись ходили в кіно, щоб дивитися фільм. А нині якщо й ідуть, то щоб їсти.

Той чоловік просто унікум, для нього кіно — це ще й нотатник із поміт-ками для пам'яті. Наприклад, кіногероїня слухає радіо, і він:

— Їй-бо, ніяк не згадаю, чи я вимкнув наше, коли ми виходили з дому?

Чи ось кіногерой шукає ключі.

— От лихо, — не знаю, куди я засунув наші.

Велике хвилювання. Добродій шукає. Кишеня ліва, кишеня права. Підіймає сідало свого крісла, заглядає під нього. Врешті знаходить їх у якійсь із своїх рукавичок.

З проблемою ключів покінчено. З його, але не моєю. Ніби заразив мене, і я починаю шукати свої... Їй-богу, той чоловік таки угробить мені вечір. Не кажу вже про здоров'я, бо напевно ж нагородив мене своїм нежитем.

Переклад із французької.

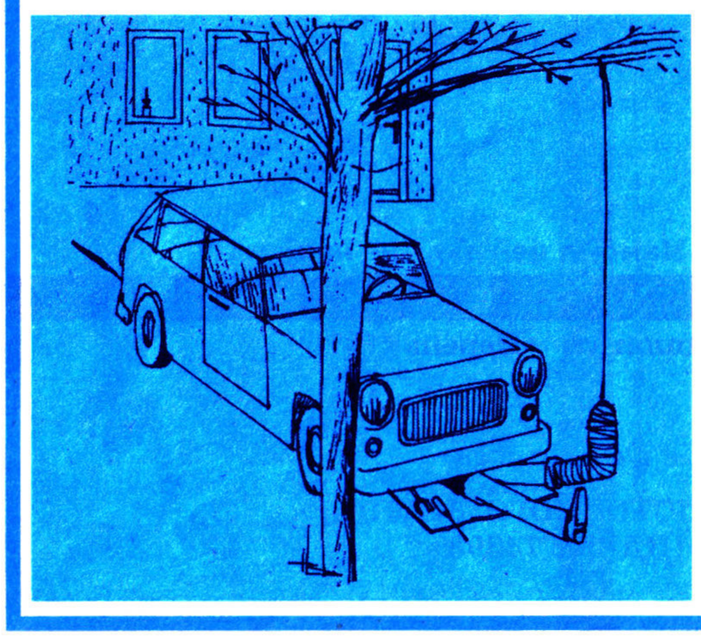

ПЕРЕЦЬ № 6 (1539)

**Головний редактор Михайло ПРУДНИК.
Редакційна колегія:
Микола БОСАК (відповідальний секретар),
Анатолій ВАСИЛЕНКО,
Павло ГЛАЗОВИЙ,
Юрій ІЩЕНКО,
Олексій КОХАН (головний художник),
Дмитро МОЛЯКЕВИЧ,
Іван СОЧИВЕЦЬ.**

Засновники: видавництво «Преса України» та редакція журналу «Перець».

Зареєстровано Держкомітетом по пресі України. Свідоцтво КВ №736 від 20.06.1994 р.

Видавництво «Преса України».

Редакція не завжди поділяє думки автора. Листи, рукописи, малюнки не рецензуються і не повертаються. При передруку посилання на «Перець» обов'язкове.

До відома авторів! Для своєчасного отримання гонорару прохання разом із творами надсилати копію довідки про присвоєння ідентифікаційного номера.

Здано до набору 26.05.2004.
Підписано до друку 10.06.2004.
Формат 70x108 1/8.
Папір офсетний №1.
Офсетний друк.
2,8 умовн.-друк. арк.
14 умовн. фарб.-відб.
4,1 обл.-вид. арк.
Тираж 13160 прим.
Зам. 0110406.
Ціна договірна.
© «Перець» 2004 р.
Заснований у 1922 р.
Видається з січня 1927 року.

Виходить раз на місяць.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Телефони: приймальні 454-82-14, факс 234-35-82, художнього відділу 454-81-24.

З питань реклами і розповсюдження журналу звертатися за телефонами: 454-81-15, 454-81-38.

Internet: http://uamedia.visti.net/perez/

Для телеграм: Київ Перець.

Державне видавництво «Преса України». 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

perec-ua.
perec-ua.
Відсканував і опрацював Олег Леськів
15
PENGUIN2197

Індекс 74393

Леонід ТЕЛЯТНИКОВ

Владислав ШИРЯЄВ

Сергій РЯБОКОНЬ

Микола ЦВІРІНЬКО

Євген ХУДАЄВ

Олексій КОХАН

Володимир СОЛОМАШЕНКО

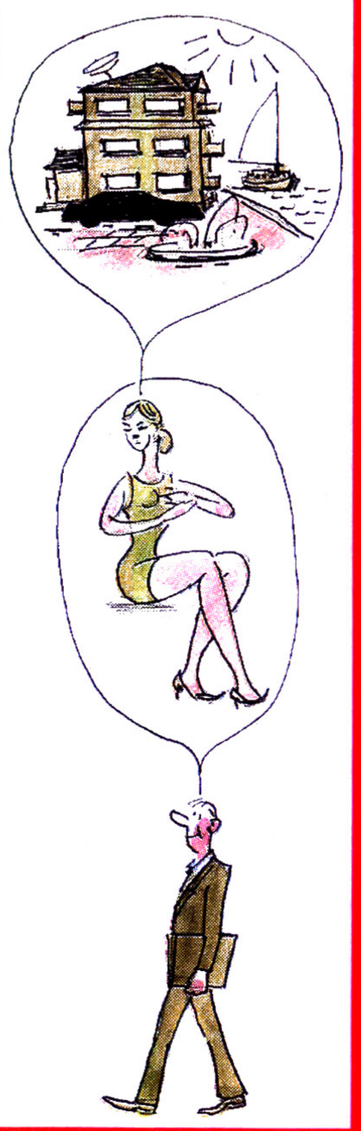

Георгій МАЙОРЕНКО

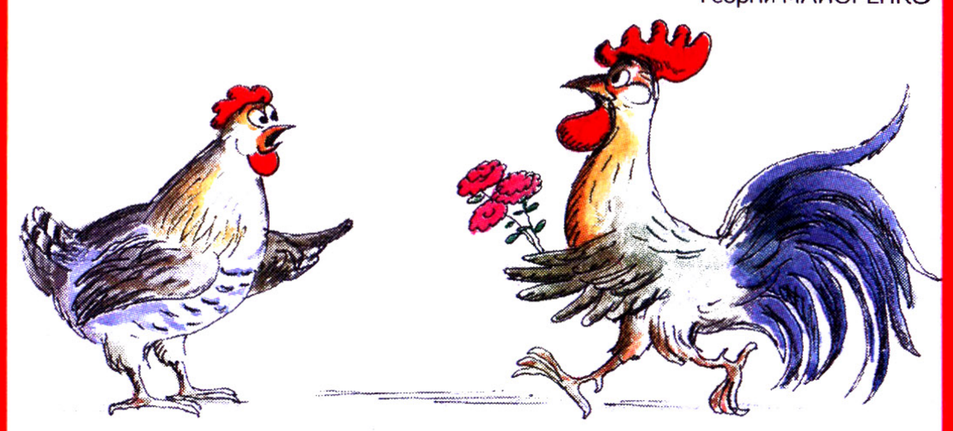

— Спочатку покажи довідку, чи в тебе немає пташиного вірусу!

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Скільки літ! Скільки зим! Оце так зустріч, на кладовищі — і живі!

Олексій КОХАН

— Мамо! А цей дядя — нумізмат?

4 820012 960675 06

Для тих, хто не зміг, не встиг чи забувся передплатити «Перець»

НАГАДУЄМО,

що це ви можете зробити і сьогодні.

ЯКЩО ОФОРМИТЕ ПЕРЕДПЛАТУ ДО 5 ЧИСЛА ПОТОЧНОГО МІСЯЦЯ, У НАСТУПНОМУ ОТРИМАЄТЕ ЖУРНАЛ, ІНДЕКС 74393

Будемо щиро вдячні, якщо порадите передплатити наш журнал і своїм друзям, знайомим, родичам, сусідам...

БУДЬТЕ З «ПЕРЦЕМ»! СМІЙТЕСЯ НА ЗДОРОВ'Я!